

Είναι μία τύχη, πούφερε εδώ το συγγραφέα των «Ομηρών» και των «Ψαυροφόρων». Την άδεια του θα την έκανε το Σεπτέμβρη στη Γιουγκοσλαβία, ενώ όμως ταξίδευε για το Βελιγράδι κτύπησε, ελαφρά ευτυχώς, σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα και γύρισε πίσω. Τότε, στην ανάρρωση απάνω, έμαθε πως οργανώνονται εκδρομές για την Κύπρο, δεν έχασε ευκαιρία και νάτος τώρα στο «Φλώριδα» με τη γυναίκα του, να απολαμβάνει τον ήλιο και τη θάλασσα της Αιμοχώστου.

—Είναι μαγεία εδώ! — λέει. Τη Μεσόγειο την είχα γνωρίσει και το 1948, όταν κατέβηκα στο Ισραήλ, όπου τότε διαδραματιζόνταν κρίσιμα γεγονότα αλλά για πρώτη φορά νιώθη πόσο μεγάλη ομορφιά κρύβει αυτή η θάλασσα...

Καθόμαστε στη βεράντα του ξενοδοχείου, κάτω μπροστά μας απλώνει ο μικρός γραφικός ορισμός με τις κατάσπρες θαρκούλες και τη χρυσαφένια άμμο.

—Γερτρούντ — φωνάζει κι' από κάτω απαντάει μία λεπτοκαμωμένη γυναίκα, που μόλις εκείνη τη στιγμή βγαίνει από το νερό.

—Δεν χορταίνει τη τόση ζεστή — συνεχίζει — εκεί σε μας, στη δική μας θάλασσα τη Βαλτική είναι όλα παγωμένα ακόμα και το καλοκαίρι...

Περιμένουμε τη Γερτρούντ ναλθεί και στο μεταξύ μαθαίνουμε, ότι είναι ανώριστη σύντροφος και συνεργάτιδα του συγγραφέα, θεωρητικής και εκδότης των έργων του.

Είχαν γνωριστεί στις ΗΠΑ κατά τη διάρκεια της εκεί παραμονής του Στέφαν Χέιμ σαν πολιτικού μετανάστη, αγαπήθηκαν και παντρεύτηκαν. Εκείνη είναι Αμερικανίδα υπάκουος, εργάστη-κε παλιά σαν δημοσιογράφος, άσχοληθηκε με το διήγημα και τώρα είναι αρχισυντάκτης του εκδοτικού «Επίτα θάλασσες» της Λαοκρατικής Γερμανίας, εκδοτικό που εκδίδει αποκλειστικά έργα προοδευτικών συγγραφέων από όλο τον κόσμο, που γράφουν στα άγγλικά.

Βασικά όμως η Γερτρούντ είναι το πρόσωπο, που πασαλαμβάνει το έργο του Στέφαν Χέιμ από τα σκαριά και πολύ πιό υποστά ακόμα, όταν το έργο δόσκειται σαν ποιητικό φαντασίον του συγγραφέα και παλεύει μαζί με το σύζυγο της μέχρι το τέλος, που θα βγει το βιβλίο.

—Η συνεργασία μας είναι ενδιαφέρουσα — λέει η Γερτρούντ όταν παίρνει τη θέση της στο πλάι μου — δεν είναι όμως και η ζωή μας τόσο ήρεμη... Οι συγγραφείς είναι δύσκολοι άνθρωποι πεισματάρηδες...

Μιά φορά του τώπα: «'Αρνόμα, να συνεργασθώ μαζί σου.» Μου είχε παρουσιάσει ένα χαρακτήρα, Μαργαρίτα ήταν τόνομα της, τελειώς απίθανο, άμυχολόγητο, ντίπ παλαδό σάς λέω...» Είναι εξαιρετικό το λεπτό χιούμορ της κας Χέιμ.

—Πάντως εκ των ύστερων βλέπω πως σάς λαμβάνει ύπ' όψη, κάνω εγώ και δείχνω ένα δι-

βλίο του συγγραφέα, που δρίσκεται εκεί μπροστά μου, όπου σε μία ολόκληρη σελίδα είναι γραμμένες οι λέξεις «Στη γυναίκα μου.»

«Τη λαμβάνω, τι να γίνει» — απαντά εκείνος, σηκώνεται και τη γλυκοφιλά.

—Η κουβέντα απ' εδώ κι' εκεί κυλά πιό ελεύθερα, χωρίς τυπικότητες.

Ζητούμε κατ' άρχην συγγνώμη από το συγγραφέα γιατί δεν ξέραμε πολλά πράγματα για τη ζωή του και το έργο του — εκτός φυσικά από τους «Ομηρους», που είναι μεταφρασμένο στα ελληνικά και που δημοσιεύτηκε πριν λίγα χρόνια σε συνέχειες και στην Κύπρο — εκείνος καταλαβαίνει και αρχίζει:

Το 1933, με την άνοδο του Χίτλερ, φεύγει από τη Γερμανία και καταφεύγει στην Τσεχοσλοβακία, όπου ζει μέχρι, το 1935 όπότεν μεταναστεύει για τις ΕΠΑ.

Ο Στέφαν Χέιμ συνομιλώντας με τον Πρόεδρο της Ελληνικής Κοινοτικής Συνέλευσης Δρα Κ. Σπυριδάκη στη διάρκεια της δεξίωσης της Σοβιετικής Πρεσβείας.

Στην Τσεχοσλοβακία θα ξαναγυρίσει το 1948 για να παρακολουθήσει την πορεία των γεγονότων, που ξεδιπλώνονται εκεί ύστερα από τη «δεύτερη» όπως την αποκάλεσαν «επανάσταση του Φλεβάρη», που άνοιξε το δρόμο για την πλήρη νίκη του Σοσιαλισμού στη χώρα.

Τελικά στην Τσεχοσλοβακία και στους αγώνες της ο Στέφαν Χέιμ θα αφιερώσει δυο μυθιστορήματα.

Το πρώτο, οι «Ομηροι», που γράφτηκε το 1942 και αναφέρεται στην πρώτη περίοδο της γερμανικής κατοχής της Τσεχοσλοβακίας, και το δεύτερο τα «Μάτια της Λογικής», που είναι αφιερωμένο στην Τσεχοσλοβακική επανάσταση του 1948.

Το τελευταίο αυτό μυθιστόρημα, σύμφωνα με τα λόγια του συγγραφέα, φιλοδοξεί να δώσει ένα λαό στις μοναδικές εκείνες στιγμές που θα πρέπει να πάρει μία μεγάλη απόφαση για το μέλλον του.

Ο Στέφαν Χέιμ έγραψε επίσης τα μυθιστορήματα, «Για τη

γλαστή ειρήνη», «Οι σταυροφόροι» και «Κολντσμπάρα».

Το πρώτο έχει σαν ήρωα ένα Αμερικανό ύπολοχαγό, που πολέμησε στην Ισπανία στα χρόνια του εμφυλίου πολέμου και που θεωρεί πατρίδα του την κάθε χώρα

Του Π. ΠΑΙΟΝΙΔΗ

όπου υπάρχει αγώνας για τη λευτεριά.

Το δεύτερο, «Οι σταυροφόροι», που γράφτηκε άμεσα μετά τον πόλεμο, έχει σαν θέμα τη Γερμανία του Χίτλερ. Το βιβλίο αυτό μεταφράστηκε, όπως μαθαίνουμε σε πολλές άλλες γλώσσες και είχε μεγάλη επιτυχία.

Το τρίτο και το τελευταίο, το «Κολντσμπάρα» δίνει τη ζωή μιας οικογένειας Αμερικανών ανθρακωρύχων, παίρνει δε σαν άφο-

ΛΟΓΑ

«Αυτός είναι ο Σοσιαλιστικός Ρεαλισμός» — παρατηρούμε έμεις. «Μάλιστα, έπεμψέ μου άμεσα εκείνος. Μόνο, που όρισμένοι διαστρεβλώνουν τη μέθοδο αυτή. Πολλά έργα, που δεν ήταν ούτε σοσιαλιστικά ούτε ρεαλιστικά όνομασθηκαν σοσιαλιστικά ρεαλιστικά... Κι' αυτό έδωσε άφορη για παρεξηγήσεις...»

«Εγώ — συνεχίζει ύστερα από μία μικρή παύση — είμαι υπέρ του πειραματισμού στην τέχνη και υπέρ του δικαϊώματος του καλλιτέχνη να πειραματίζεται. Εν τούτοις προσωπικά αντιτίθεμαι στην άφρημένη τέχνη και στο λεγόμενο αντι-μυθιστόρημα, ρεύματα ξεπερασμένα έξ έξου και στη Δύση.

«Εκείνο, που θέλω να πω είναι τόσο περίπλοκο, που βάταν έγκλημα αν τοποθετούσα κι' άλλους φραγμούς ανάμεσα στον έαυτό μου και στο κοινό. Ο απλός δρόμος είναι ο καλύτερος...»

Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΟΥ ΜΠΡΕΧΤ

«Η κουβέντα μας περνά τώρα σε άλλα συναφή θέματα. Ρωτάμε, για το θέατρο του Μπρέχτ, που δημιούργησε ιστορία και που η επίδραση του ξεπεράσε κατά πολύ τα όρια και της Πατρίδας του της Γερμανίας και του καιρού του.

«Ο Μπρέχτ, μας εξήγη, που ήταν προσωπικός μου φίλος, μας άφησε μία μέθοδο προσέγγισης της ζωής, που είναι πολύτιμη. Αυτή η μέθοδος παραμένει και τώρα ανάμεσα στους συνεχιστές του έργου του. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως θα πρέπει να μεινουμε εκεί, προσκολλημένοι σ' εκείνο, που ο ίδιος δημιούργησε. Ούτε και μπορούμε τώρα να γράφουμε όπως ο Μπρέχτ. Νά, μόλις τελευταία είδα μία παράσταση του έργου του «Όπερα για τρεις δεκάρες». Άφογη σκηνοθεσία, έν

(συνέχεια)

Η ΠΟΙΗΣΗ

ΣΤΕΦΑΝ ΧΕΪΜ.
«Η κλειψύνη του κόσμου
είναι ο βοσκήσιμος»

272.39

ΑΚΗ

μή μία μεγάλη άπεργία στην Αμερική.

Το Δεκέμβρη του 1963 ο Στέφαν Χέιμ τελείωσε ακόμα ένα μυθιστόρημα, που μόλις τώρα βλέπει το φως της δημοσιότητας το «Λένσπείπαρς», που ξαναζωντανεύει την εποχή της γερμανικής επανάστασης του 1848. Η επανάσταση εκείνη είχε το χαρακτήρα της ψευτοεπανάστασης στο βιβλίο δε ο συγγραφέας θέτει το όλο πρόβλημα των σχέσεων δημοκρατίας και κυβέρνησης στην περίοδο της επανάστασης.

«Ένας από τους χαρακτήρες, που κινούνται μέσα στο βιβλίο αυτό είναι και ο Φρειδερίκος Ένγκελς, ο άριστος φίλος και συνεργάτης του Κάολ Μάρξ.

Ο Στέφαν Χέιμ εξέδωσε επίσης και συλλογή διηγημάτων υπό τον τίτλο «Οι καινίβαλοι και άλλες ιστορίες».

«ΘΕΩΡΩ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ ΡΕΑΛΙΣΤΗ»

«Εκείνο, που χαρακτηρίζει το έργο του Στέφαν Χέιμ είναι ο έντονος ρεαλισμός και η επικτικότητα του Τα θέματα είναι έξ ολοκλήρου παρμένα μέσα από τη ζωή, είναι αυτά τα ίδια γεγονότα σημαντικά, καθοριστικά, είναι σταθμοί, που σημειώνουν βαρυσήμαντα κηπές της Ιστορίας. Κι' όλα αυτά αντι-δοσμένα με άδρες πινελιές από ένα λαό που το νιώθει πως είναι αξιο-στιβαρό.

«Όπως όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς, ο Στέφαν Χέιμ κυτάζει με ορθάνοικτα μάτια τη ζωή, παρακολουθεί την κίνηση της μέσα από τις συγκεκριμένες εκδηλώσεις της μαζεύει προσεκτικά σαν μελίσσα το νέκταρ από τα λουλούδια και πάντα με γνώμονα την αλήθεια αναπλάθει τη ζωή υπογραμμίζοντας τα κεντρικά χαρακτηριστικά της γνωρίσματα. «Θεωρώ τον έαυτό μου ρεαλιστή — μάς λέει ενώ τα σπινθηροβόλα μάτια του υαε κυτάζουν έρευντικά. Προσπαθώ να δώσω τον κόσμο και τους ανθρώπους όπως είναι. Ταυτόχρονα προσπαθώ να ανακαλύψω και να δώσω την κατεύθυνση του κόσμου. Και αυτή η κατεύθυνση είναι ο Σοσιαλισμός.»

• Το νέο της «Επ. Τέχνης» Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος «Επιθεώρηση κτού αυτού Γραμμάτων των περιεχ μελέτες, τι Προμηθέας (λου) Γ. Β ρες των σ ολογίας) «Εοσπ Φί

τούτους ξμείνα άσυγκίνητος. Κι' όμως τὸ ἔργο αὐτὸ μὲ εἶχε συγκινηθεῖς ὅταν τὸ πρωτοεῖδα γύρω ἀπὸ τὸ 1930.

Ἀντίθετα ὁ «Γαλιλαῖος» μὲ συγκινεῖ, μὲ κάνει καλύτερο, μού ὀξύνει τὴν αγωνιστικότητά! Βλέπετε δὲν μεταφέρονται τὰ πάντα ἀπὸ τὴ μιὰ ἐποχὴ στὴν ἄλλη..»

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Στέφαν Χέιμ ἀνοίγει μιὰ παρένθεση καὶ μᾶς μιλά γιὰ τὰ νέα ταλέντα, ποὺ τώρα ξεφυτρώνουν στὴ Λαοκρατικὴ Γερμανία. Φυσικὰ, κατὰ τὴν ἀποψη του, δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ γίνει λόγος γιὰ μεγάλες ἐπιτυχίες καὶ κατακτήσεις ἐν τούτοις ἢ πεποίθηση πὼς ὅλα ὀδηγοῦν πρὸς μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀνθιση, εἶναι στέρεη.

● **Η ΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ**

Ζητάμε νὰ μάθουμε γιὰ τὴ σύχρονη γερμανικὴ ποίηση ἐκεῖνος ὅμως μᾶς ἐξηγᾷ, πὼς ἡ ποίηση δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἢ κύρια μορφή καλλιτεχνικῆς ἐκφρασης τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ.

Ἡ καλλιτεχνικὴ δραστηριότητα στὴ Γερμανία ἀναπτύσσεται κυρίως στὸν τομέα τοῦ μυθιστορηματος καὶ τῆς δραματογραφίας.

«Αὐτὲς οἱ μορφὲς τέχνης — τονίζει κι' ἔχει τὴν σιγουριά τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ξέρει τὴν κουδέντα του — φθάνουν στὸ λαὸ πρὸ ἄμεσα! Τώρα ἀναπτύσσεται καὶ ἡ τηλεόραση σὰν μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα νέα μορφή τέχνης, στὴν ὁποία ἔχουμε κάποιες ἐπιτυχίες...»

Προσέχω τὴ ματιὰ τοῦ συγγραφέα, ποὺ κλεφτάτα χαϊδεύει τὴ θάλασσα μὲ τοὺς χίλιους ἡλιους καὶ νιώθω τύψεις συνείδησης γιὰ τὸ ὅτι κρατῶ τὸν ἀνθρώπο δεμένο ἐκεῖ στὴν καρέκλα. Κάνω νὰ σηκωθῶ, ἐκεῖνος ὅμως μᾶς συγκρατᾷ. Θέλει ἀκόμα νὰ μιλήσει.

● **Η ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΑΡΤΡ**

Στρέφουμε τὴν κουδέντα πρὸς τὸ φετεινὸ Νόμπελ, τὸ Ζιάν Πῶλ Σάρτρ. Εἶναι φίλος, τὸν ἐκτιμᾷ δὲ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἀκεραιότητα, ὅπως λέει, τοῦ χαρακτῆρα του.

Κατανοεῖ τὴ στάση τοῦ Σάρτρ ἐναντι τοῦ βραβείου — ὡς γνωστὸ ὁ Γάλλος συγγραφέας ἀρνήθηκε νὰ δεχθεῖ τὸ Νόμπελ.

«Ἦθελε μ' αὐτὸ, μᾶς λέει, νὰ δώσει ἕνα μάθημα. Ἐγὼ τοῦ γράψα: «Καταλαβαίνω, ὅτι θέλησες νὰ ἀποδείξεις πὼς ὁ συγγραφέας πρέπει νὰ ὑπακούει μόνο τῆ συνείδηση του, καμμιὰ ἄλλη δύναμη δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐπηρεάσει. Ἔτσι βοηθήσες ὄλους τοὺς συγγραφεῖς στὸ δρόμο τῆς ζωῆς τους.»

● **Ο ΤΖΟΝΣΟΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΣΙΑΣ**

Ὁ Στέφαν Χέιμ ἔχει σὰν δεύτερη πατρίδα του τὴν Ἀμερικὴ. Ἐκεῖ ἔζησε 16 ὀλόκληρα χρόνια, ἐκεῖ σπούδασε, ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ἀσχολεῖται σοβαρὰ καὶ σὰν ἐπαγγελματίας μὲ τὴν τέχνη. Σὰν ἀξιωματικὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ ἐπίσης πολέμησε στὸν Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ζητάμε λοιπὸν τὴ γνώμη του γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν προσφάτων προεδρικών ἐκλογῶν.

«Δὲν πιστεύω, μᾶς λέει, ὅτι ὁ Τζόνσον εἶναι ὁ Ἀμερικανὸς Μεσσίας. Ἐν τούτοις πιστεύω, ὅτι ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς διαδήλωσε στὶς προεδρικές ἐκλογές τὸ μίσος του ἐναντία στὸ φασισμό. Τόκανε καὶ προηγουμένα αὐτὸ μὲ τὸν ἄγωνα του ἐναντία στὸ μακαρθισμό, τώρα ὅμως ἢ θέληση

του ἐκφράστηκε πρὸ πανηγυρικᾶ. Μέσα στοὺς Ἀμερικανούς ὑπάρχουν βλέπετε ἐκδηλᾶ στοιχεία σωβινισμού ἐν τούτοις ὀφείλομε νὰ τὸ παραδεχθούμε πὼς στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν βαθεῖες δημοκρατικὲς παραδόσεις.»

«Ἐκεῖ λ.χ., συνεχίζει, θὰ συναντήσετε πολλοὺς ρεαλιστὲς συγγραφεῖς. Δὲν εἶναι οἱ συγγραφεῖς αὐτοὶ θεωρητικοί, δὲν μποροῦν δηλαδὴ νὰ καθορίσουν τὴ μέθοδο ποὺ χρησιμοποιοῦν στὴν καλλιτεχνικὴ ἀνάπλαση τῆς ζωῆς ἐν τούτοις προσπαθοῦν νὰ δώσουν τὴ ζωὴ ὅπως ἔχει. Σ' αὐτὸ ξεχωρίζει ἰδιαίτερα μιὰ μεγάλη ὁμάδα Νέγρων συγγραφέων. Κι' αὐτοὶ ὅμως ἀκόμα, ποὺ γέμιζαν τὰ ἔσογὰ τους μὲ νευρωτικὲς καταστάσεις καὶ ἥσυχες εἶναι τὴ ζωὴ, ποὺ ἀντανάσκουν.

Τέτοια εἶναι ἡ ἀμερικάνικη κοινωνία κι' αὐτοὶ εἶναι ὀργανικὰ μέλη τῆς κοινωνίας αὐτῆς.

● **ΚΙΝΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΡΕΑΛΙΣΜΟ**

«Παρακολουθώντας κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἀμερικάνικο κινηματογράφο — συνεχίζει — διαπιστώνεις κι' ἐδῶ τὴ γέννηση ἐνὸς ρεύματος ρεαλισμοῦ... Ἡ γενικὴ βλέπετε τάση εἶναι νὰ φύγει ἡ τέχνη ἀπὸ τὸ ἄ λ ο γ ο , ὅπου δοκίμασαν νὰ τὴ σπρώξουν μέσα στὶς τελευταῖες δεκαετίες. Τώρα τὰ κύρια ρεύματα ὀδηγοῦν πρὸς τὸ ρεαλισμὸ.

Οἱ λογιῆς — λογιῆς σχολῆς πεθαίνουν καὶ μένει μόνο ἐκεῖνο, ποὺ ἔχει ἀξία..

● **ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ...**

Θέλουμε νὰ ὀδηγήσουμε τὴ συνέντευξη σὲ κάποιο τέλος κι' ἔτσι διοχετεύουμε ἔντεχνα τὴν κουδέντα γύρω ἀπὸ τὴν Κύπρο. Κατέχει καλὰ τὸ κυπριακὸ, διάβασε ἀρκετὰ προτοῦ ἔλθει ἐδῶ, ἀνάλαβε μάλιστα καὶ ὑποχρέωση ἀπεναντι σὲ δυὸ περιοδικὰ νὰ γράψει μιὰ σειρά ἄρθρα γιὰ τὸ νησί μας.

Πιστὸς στὴ ρεαλιστικὴ του μέθοδο καὶ στὴ συναίσθηση τῆς κοινωνικῆς του ἀποστολῆς σὰν συγγραφέας ὁ Στέφαν Χέιμ συλλαμβάνει ἀμέσως τὰ καίρια γνωρίσματα τῆς ζωῆς μας.

«Σήμερα τὸ πρωτὶ, μᾶς ἐξομολογεῖται, γεννήθηκε στὸ μυαλὸ μου ἕνα θέμα... Εἶναι ἀπομακρυσμένο καὶ θαλὸ φυσικὰ ἀκόμα ἀλλὰ ἔχει ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον.»

Τὸ βλέμμα του στρέφεται πρὸς μιὰ ὁμάδα ξένου στρατιωτικοῦ, Ἀγγλοῦ Ο Η Ε Ι Κ Ο Υ Σ, ποὺ κάθονται λίγο πρὸ πέρα ἀπολαμβάνοντας νωχελικὰ τὸ οὔσι τους.

«Ἐδῶ, στὴν Κύπρο — ψυθιρίζει σάμπως καὶ νὰ μιλά στὸν ἑαυτὸ του — θὰ μπορούσε νὰ τοποθετηθεῖ ἡ δράση μιᾶς ὀλόκληρης οὐάδας ὑπερραλιστῶν πρακτόρων.. Φυσικὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀποδώσω τὸ λαὸ σας, δὲν τὸν ξέρω, δὲν μπορῶ νὰ διεισδύσω μέσα σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ στρώματα, ποὺ ἱστορικὰ στήθηκαν μέσα στὴν ψυχὴ του.. Ξέρω ὅμως καλὰ τοὺς ἄλλους, τὰ παρασκήνια τῶν ἐχθρῶν του!»

Δὲν μένει τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ εὐχηθούμε στὸν Στέφαν Χέιμ νὰ γράψει ἕνα τέτοιο βιβλίο. Τοῦ λέμε μὲ περηφάνεια πῶσα θέματα, πλούσια, ἀνεκτίμητα θέματα προσφέρει ἡ τριγύρω ζωὴ. Παρασιώπομε ὅμως τὸ ἄλλο, τὸ θλιβερὸ, πῶσο ἀνεκμετάλλευτα παραμένουν ἀπὸ μέρους μας τὰ θέματα αὐτά!!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

τεύχος
θεώρησ...